

ны те наши (братіа) Варна́ва и Па́вла.

26 Сирѣчь съ челоуѣцъ, който са предали душѣ те си за ѡимето на-ГДА наше-го Исуса Христа.

27 Праша́ме прѡчее И́да и сіла, който ще да ви кажатъ и ѡзъ оустъ тѣа исти те словеса.

28 Защо́то се виде благо-слобно и на стѣго Дха, и намъ, да ви не натовариме нишо по многоу тегото. ѡ-свѣнь тѣа (работы) който са потрібны: (сирѣчь).

29 Да се вардите ѡ онова́ што́то се приноси въ жертва на Идшли те, и ѡ кръвь, и ѡ оудавено, и ѡ влѣдъ: (и онова́ што́то не е́ вамъ драго, да го не стрѣвате дрѣгимъ): ѡ който ако се вардите, добре́ ще да сторите. Здра́вствуйте.

30 Они́ прѡчее като быдо́ха прѣтени, дойдѡ́ха во Антиѡхія: и като собра́ха наро́датъ, дадо́ха писмо́то.

31 Я́ Они́ като го прочѣто́ха, возрадова́ха се за оутѣшеніе то.

32 Я́ И́да и сіла, понѣже бѣ́ха и́ Они́ проро́цъ, съ много́ дѣмъ оутѣшителны подчи́ха бра́тіа та, и оутверди́ха ги.

33 И като поседе́ха тамъ ма́ло вре́ме, испроводи́ха ги бра́тіа та со здра́вѣ ко́дъ а́постоли те.

34 Но Сіла намери́ благо-слобно да ѡстане́ тамъ. (а́ И́да се вжрнѣ самъ во Иерусалимъ).

35 Я́ Па́велъ и Варна́ва живе́е́ха во Антиѡхія, и оуче́ха и благоовѣствѣва́ха сло-во то Госпо́дне, заедно́ съ мнози́на дрѣги.

36 Я́ по нѣколко́ дни рече́ Па́велъ на Варна́ва: да се вжрне́ме да посетиме бра́тіа та наши по сички те гра́дове, въ който проповѣда́хме сло́во то Госпо́дне, (за да видиме) каквѡ жи-вѣатъ.

37 Я́ Варна́ва поижка́ да земе́ съ себе́ Ива́нна, който се нари́чаше Ма́рко.

38 Но Па́велъ гово́реше, не трѣ́бва да земе́ме съ себе́ си оно́го́ва, който се ѡдѣли ѡ насъ ѡ Памфѡліа, и не дойде́ съ насъ на слѣ́жба та, на ко́ато бѣ́хме прѣтени.

39 Стана́ прѡчее поме́ждъ нихъ прѣ́ніе, што́то се раздѣли́ха е́динъ ѡ дрѣгиго: и Варна́ва оубѡ́ зема́ Ма́рка и ѡпла́ва въ Кѹ́пръ:

40 Я́ Па́велъ ѡзкра́ Сіла и пойде́, като го преда́до́ха бра́тіа та на Бѣ́іа та благода́ть.

41 И прохѡ́деше Сѹ́рія и Ки́лікіа, и оутвержда́ваше че́рквы те.